

Thứ Ba, 23-6-2026. Năm A
Tuần 12 Thường Niên

2V 19, 9-11, 14-21, 31-36
Ta đã lắng nghe (2V 19,20)

2 Kings 19:9-11, 14-21, 31-36

King Hezekiah knew this day would come. One by one, all the city-states surrounding Judah had fallen to the Assyrian army. Then, Hezekiah received a message from Sennacherib, king of Assyria, boasting that Judah was next. “Do not let your God . . . deceive you by saying that Jerusalem will not be handed over” (2 Kings 19:10). It was a blunt message—the kind meant to intimidate and strike terror in the heart of its reader.

But notice how Hezekiah reacted. He “went up to the temple of the Lord, and . . . prayed in the Lord’s presence” (2 Kings 19:14, 15). It can be easy to gloss over this detail. Of course he prayed, we might say; that’s what you’re supposed to do. But we also know how easy it can be to either shrink in fear or to respond aggressively when someone comes at us aggressively. It’s like a natural reflex to respond in kind, even if it means escalating an already tense situation. But Hezekiah chose a different path.

What a model for us—even if our challenges don’t rise to the level of international diplomacy!

First, Hezekiah didn’t react right away. He took hold of the letter and made a beeline for the Temple, where he could find peace in God’s presence. Rather than trust his initial reactions, he went to the Lord first.

Second, Hezekiah sought guidance from the Lord. Spreading out the letter before the Lord, he opened his heart to God and asked for help.

Vua Khít-ki-gia biết ngày này sẽ đến. Từng thành một xung quanh Giuđa đều thất thủ trước quân Assyria. Rồi Ê-xê-ki-a nhận được một thông điệp từ Sê-na-chi-ríp, vua Assyria, khoe khoang rằng Giuđa sẽ là mục tiêu tiếp theo. “Đừng để Thiên Chúa của người... lừa dối người bằng cách nói rằng Giê-ru-sa-lem sẽ không bị giao nộp” (2V 19,10). Đó là một thông điệp thẳng thừng—kiểu thông điệp nhằm mục đích đe dọa và gieo rắc nỗi kinh hoàng vào lòng người đọc.

Nhưng hãy chú ý cách Khít-ki-gia phản ứng. Ông “lên đền thờ của Đức Giê-vê, và... cầu nguyện trước mặt Đức Giê-vê” (2V 19,14-15). Có thể dễ dàng bỏ qua chi tiết này. Tất nhiên ông đã cầu nguyện, chúng ta có thể nói; đó là điều người ta phải làm. Nhưng chúng ta cũng biết dễ dàng như thế nào để co rúm lại vì sợ hãi hoặc phản ứng hung hăng khi ai đó tấn công mình một cách hung hăng. Phản ứng theo bản năng thường là đáp trả lại bằng cách tương tự, ngay cả khi điều đó có nghĩa là làm leo thang một tình huống vốn đã căng thẳng. Nhưng vua Khít-ki-gia đã chọn một con đường khác.

Thật là một tấm gương cho chúng ta – ngay cả khi những thách thức của chúng ta không đạt đến tầm cỡ ngoại giao quốc tế!

Thứ nhất, vua Khít-ki-gia không phản ứng ngay lập tức. Ông cầm lấy bức thư và đi thẳng đến Đền thờ, nơi ông có thể tìm thấy sự bình an trong sự hiện diện của Chúa. Thay vì tin tưởng vào những phản ứng ban đầu của mình, ông đã đến với Chúa trước tiên.

Thứ hai, vua Khít-ki-gia đã tìm kiếm sự hướng dẫn từ Chúa. Trải bức thư ra trước mặt Chúa, ông mở lòng mình với Chúa và cầu xin sự giúp

He needed to distinguish between the thoughts arising from his emotions and the thoughts that come from a heart established in faith and trust.

In response, God assured Hezekiah that he had “listened” and that he would indeed protect Jerusalem (2 Kings 19:20). And sure enough, he did!

Hezekiah’s example shows us that we don’t have to give in to the first thoughts that come to mind—especially when we are feeling anxious, fearful, or upset. Instead, we can seek the help of the God who listens. If we learn to listen as well, we’ll find the peace that we need to move forward in confidence.

“Lord, help me always to run to you when I am in trouble and I don’t know what to do!”

đỡ. Ông cần phân biệt giữa những suy nghĩ nảy sinh từ cảm xúc của mình và những suy nghĩ đến từ một tấm lòng được xây dựng trên đức tin và sự tin tưởng.

Đáp lại, Chúa đã bảo đảm với vua Khít-ki-gia rằng Ngài đã “lắng nghe” và Ngài chắc chắn sẽ bảo vệ Giê-ru-sa-lem (2V 19,20). Và quả thật, Ngài đã làm như vậy!

Tấm gương của vua Khít-ki-gia cho chúng ta thấy rằng chúng ta không cần phải khuất phục trước những suy nghĩ đầu tiên nảy sinh trong đầu—đặc biệt là khi chúng ta cảm thấy lo lắng, sợ hãi hoặc buồn phiền. Thay vào đó, chúng ta có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của Thiên Chúa, Đấng luôn lắng nghe. Nếu chúng ta học cách lắng nghe, chúng ta sẽ tìm thấy sự bình an cần thiết để tiến bước với sự tự tin.

Lạy Chúa, xin giúp con luôn chạy đến với Chúa khi con gặp hoạn nạn và không biết phải làm gì!

Mt 7, 6. 12-14 Matthew 7:6, 12-14
Hãy vào qua cửa hẹp (Mt 7,13)

Which road do you usually picture yourself on when you read about the wide road to destruction and the narrow road to life in today’s Gospel?

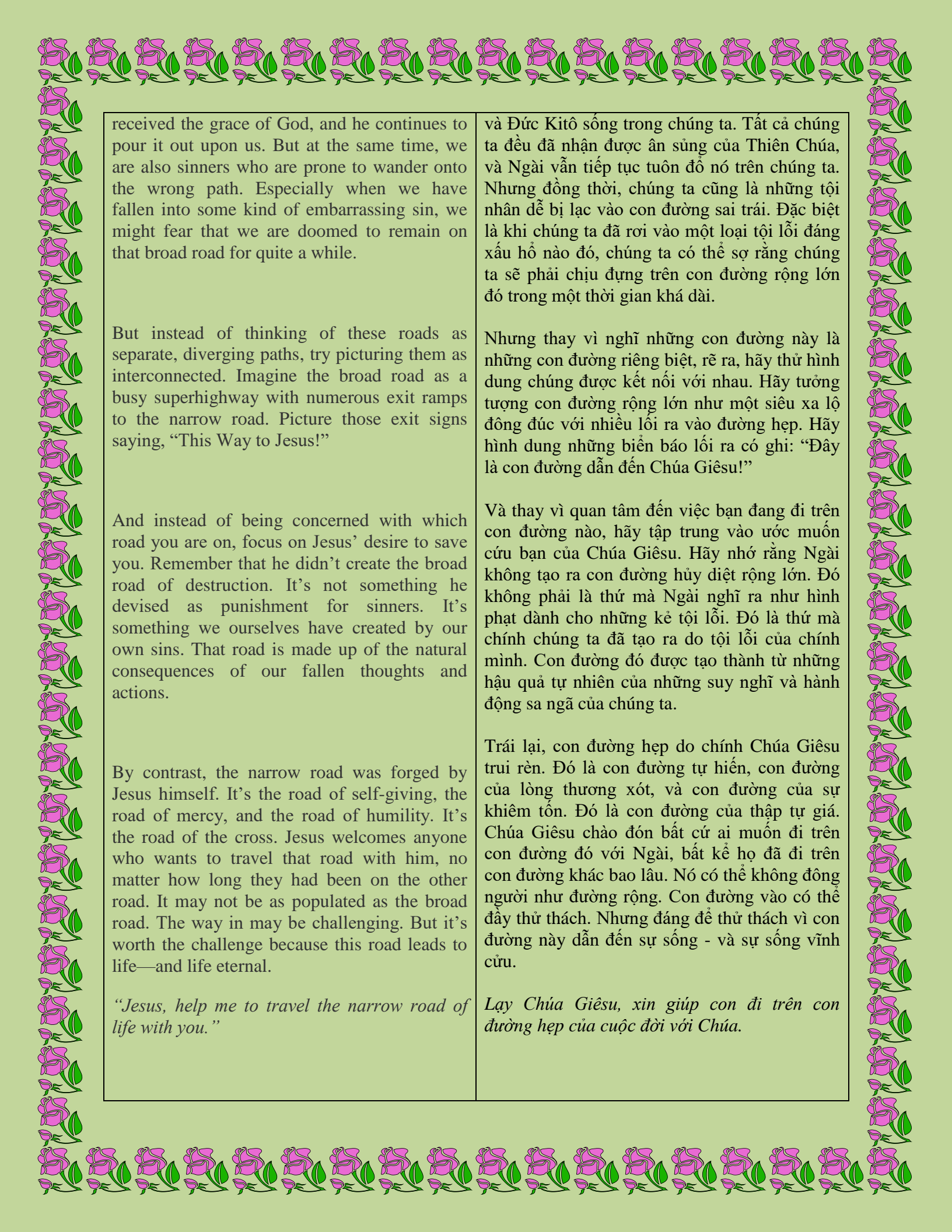
Perhaps you imagine you are on the narrow road. After all, if you are reading this meditation, you must be trying to follow the Lord. Or maybe you fear that you are on the broad road. You’ve made too many mistakes. You can’t seem to shed some sinful habits, and you wonder if your life will ever change.

The truth is, we have all spent time on both of these roads. We are all made in the image of God, and Christ lives in us. We have all

Bạn thường hình dung mình đi trên con đường nào khi đọc về con đường rộng lớn dẫn đến sự hủy diệt và con đường hẹp dẫn đến sự sống trong Tin mừng hôm nay?

Có lẽ bạn tưởng tượng bạn đang đi trên con đường hẹp. Rốt cuộc, nếu bạn đang đọc bài suy niệm này, bạn phải cố gắng theo Chúa. Hoặc có thể bạn sợ rằng bạn đang ở trên con đường rộng lớn. Bạn đã mắc quá nhiều sai lầm. Bạn dường như không thể từ bỏ một số thói quen tội lỗi và bạn tự hỏi liệu cuộc sống của mình có bao giờ thay đổi hay không.

Sự thật là chúng ta đều đã dành thời gian cho cả hai con đường này. Tất cả chúng ta đều được tạo dựng theo hình ảnh của Thiên Chúa,

received the grace of God, and he continues to pour it out upon us. But at the same time, we are also sinners who are prone to wander onto the wrong path. Especially when we have fallen into some kind of embarrassing sin, we might fear that we are doomed to remain on that broad road for quite a while.

But instead of thinking of these roads as separate, diverging paths, try picturing them as interconnected. Imagine the broad road as a busy superhighway with numerous exit ramps to the narrow road. Picture those exit signs saying, “This Way to Jesus!”

And instead of being concerned with which road you are on, focus on Jesus’ desire to save you. Remember that he didn’t create the broad road of destruction. It’s not something he devised as punishment for sinners. It’s something we ourselves have created by our own sins. That road is made up of the natural consequences of our fallen thoughts and actions.

By contrast, the narrow road was forged by Jesus himself. It’s the road of self-giving, the road of mercy, and the road of humility. It’s the road of the cross. Jesus welcomes anyone who wants to travel that road with him, no matter how long they had been on the other road. It may not be as populated as the broad road. The way in may be challenging. But it’s worth the challenge because this road leads to life—and life eternal.

“Jesus, help me to travel the narrow road of life with you.”

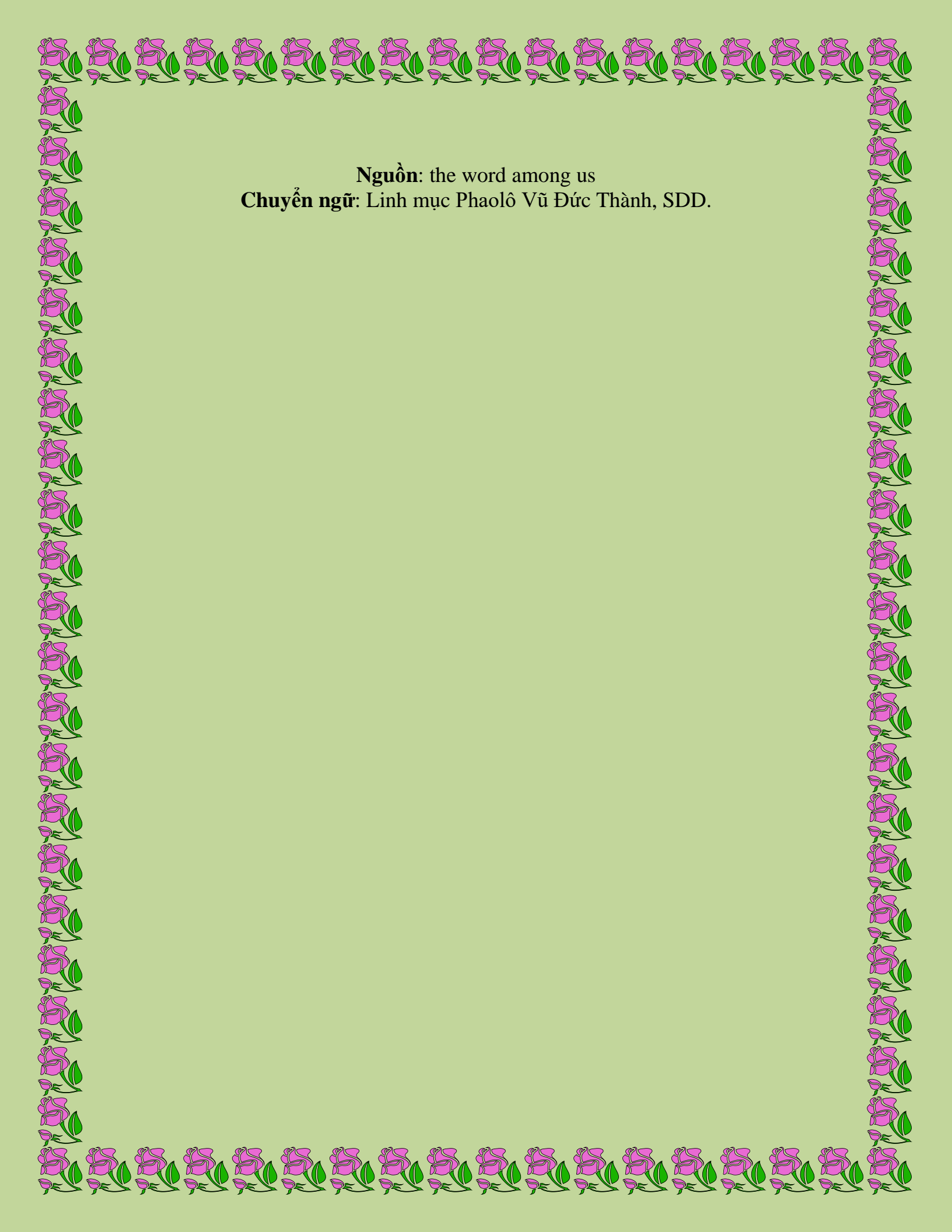
và Đức Kitô sống trong chúng ta. Tất cả chúng ta đều đã nhận được ân sủng của Thiên Chúa, và Ngài vẫn tiếp tục tuôn đổ nó trên chúng ta. Nhưng đồng thời, chúng ta cũng là những tội nhân dễ bị lạc vào con đường sai trái. Đặc biệt là khi chúng ta đã rơi vào một loại tội lỗi đáng xấu hổ nào đó, chúng ta có thể sợ rằng chúng ta sẽ phải chịu đựng trên con đường rộng lớn đó trong một thời gian khá dài.

Nhưng thay vì nghĩ những con đường này là những con đường riêng biệt, rẽ ra, hãy thử hình dung chúng được kết nối với nhau. Hãy tưởng tượng con đường rộng lớn như một siêu xa lộ đông đúc với nhiều lối ra vào đường hẹp. Hãy hình dung những biển báo lối ra có ghi: “Đây là con đường dẫn đến Chúa Giêsu!”

Và thay vì quan tâm đến việc bạn đang đi trên con đường nào, hãy tập trung vào ước muốn cứu bạn của Chúa Giêsu. Hãy nhớ rằng Ngài không tạo ra con đường hủy diệt rộng lớn. Đó không phải là thứ mà Ngài nghĩ ra như hình phạt dành cho những kẻ tội lỗi. Đó là thứ mà chính chúng ta đã tạo ra do tội lỗi của chính mình. Con đường đó được tạo thành từ những hậu quả tự nhiên của những suy nghĩ và hành động sa ngã của chúng ta.

Trái lại, con đường hẹp do chính Chúa Giêsu trui rèn. Đó là con đường tự hiến, con đường của lòng thương xót, và con đường của sự khiêm tốn. Đó là con đường của thập tự giá. Chúa Giêsu chào đón bất cứ ai muốn đi trên con đường đó với Ngài, bất kể họ đã đi trên con đường khác bao lâu. Nó có thể không đông người như đường rộng. Con đường vào có thể đầy thử thách. Nhưng đáng để thử thách vì con đường này dẫn đến sự sống - và sự sống vĩnh cửu.

Lạy Chúa Giêsu, xin giúp con đi trên con đường hẹp của cuộc đời với Chúa.

Nguồn: the word among us
Chuyển ngữ: Linh mục Phaolô Vũ Đức Thành, SDD.